

Milá Lenko a milý Alberto,

nikdy jsem neměla ráda scénky, kdy někdo do někoho strčí, a ten pak upadne, nebo hledání někoho, kdo stojí za zády. Nijak nevyhledávám přehnaná gesta, ani žonglování mě obzvláště nepřitahuje. Tak proč jsem dnes seděla hodinu na mrňavé židličce ve vaší jurtě, smála se, div jsem z ní nespada, a trnula při vašem společném žonglování smetáčky? Co mě nutilo nahlas říkat: „Ne, oba najednou ne, to je moc nebezpečný, to vám upadne!“ a krčit se strachem, když na scénu vstoupil veliký „pan ředitel“? Připadala jsem si jako dítě, které křičí na Karkulku celou svou bytostí: „Tam nechod', tam je vlk!“. V sedmapadesáti letech se mi už moc nestává, že bych něco sledovala doslova všemi buňkami, při vašem představení z vás ani jedna z nich nespustila oči ☺. Nerozumím tomu, ale asi není potřeba hledat vysvětlení. Jen nezapomenout. A to vlastně ani nejde, věřím tomu, že když je člověk něčemu přítomen takhle plně, už se to vlastně stává jeho součástí napořád.

A ještě něco, jsem hodně ráda sama, lidem se i trochu vyhýbám, možná jsem už ze školy trochu přesycená tím spolubytím. Když jste ale, Lenko, vyzvala obávaného „pana ředitele“ k tanci, pocítila jsem v tu chvíli - jak to říct - trochu bolest, trochu smutek, ale ne zoufalství; takový krásný smutek, který je součástí toho, co lidi spojuje, cítila jsem velkou blízkost s vámi i se všemi lidmi, co jsou na světě. Promiňte, zní to hrozně pateticky, ale neumím to jinak říct. Ostatně doufám, že vám trochu patosu nebude vadit? Nechci do toho teď zatahovat rozum, natož snad - chraň bůh - vykládat, co jste tím něžným, dojemným a tak obyčejně lidským gestem mysleli, ale kdyby to viděli všichni lidi, mohlo by být na světě líp ☺.

Lenko a Alberto, moc vám děkuju a doufám, že se nebudete cítit znesvobodnění tím, že v mojí duši už zůstáváte navždy (ach jo, zase patos, já nevím, čím to je?). Alena Štěpánková, škola Integrál